

Afvalwater

Ik ben geen groene jongen - toch niet in de extreme zin van het woord - maar toch vind ik het leuk te horen dat er nog steeds nieuwe vissoorten ontdekt worden.

Nieuw zijn de soorten niet echt. Ze bestaan al jaren, misschien zelfs eeuwen. Maar nu pas heeft de mensheid ze gezien en hun bestaan getoond. Of dit voor die 'nieuwkomers' goed nieuws is, ben ik niet zeker. Want direct op het heugelijk nieuws volgde de bemerking dat we gelukkig mogen zijn dat we deze soorten ontdekt hebben alvorens ze voor altijd van de aardbol verdwenen zijn. Immers, als bewoners van onze wateren worden ze bedreigd door dode zones waar alle zuurstof uit het water verdwenen is, door rondreizende olievlekken, door grote poelen plastic, door industriële visvangst waarbij ze achteloos als bijvangst dood overboord geworpen worden, ... Duiken we binnenkort met een virtuele bril rond in dood afvalwater?

Ieder jaar brengt het WWF een rapport over de toestand van onze waterrijke planeet – verkeerdelijk – Aarde genaamd. Ook in 2010 krijgen we geen goed beeld over hoe we met onze eindige levensbron omgaan. Tamelijk verontrustend. Wat doen we er aan? Meer hierover vind je op: http://wwf.panda.org/about_our_earth/all_publications/living_planet_report.

Dat onze planeet de moeite waard is om te beschermen zou ik je niet moeten bewijzen. Toch wil ik een poging wagen. Niet door een preek af te steken, maar door je te verwijzen naar een site vol foto's en video's. Het is een hele URL, maar het loont de moeite: <http://oceanexplorer.noaa.gov/gallery/livingocean/livingocean.html>.

Verwondering slaat niet alleen op mooie beelden. De 'no limits' discipline in het apneuduiken is voor mij zoets als de koninginnenrit. Petje af voor diegenen die het doen, maar ik neem er niet aan deel. Het is een bijna spirituele tocht naar de verre uithoeken van je kunnen. "To boldly go where ..." (nvdv, "Te gaan waar geen mens eerder geweest is", een bekende uitdrukking uit de sciencefictionreeks Star Trek). De grens tussen duiker en zijn omgeving vervagen en de twee vloeien ineen. Ik reageerde dan ook verbaasd dat er zoets als een wereldrecord 'buddy no limits' bestond. Eerst was ik overtuigd dat ik het verkeerd gelezen had, want wat bezielt een vrijduiker om iemand op zijn tocht mee te nemen? Een beginner de weg tonen, ja. Maar om met twee ervaren duikers een recordpoging onderneemen? Bizar. En toch had ik het goed gezien. Het leuk filmpje op YouTube toont duidelijk twee vrijduikers, een man en een vrouw, die samen afdaalden naar de recorddiepte van 115 meter. Zie je een bekende Belg? www.youtube.com/watch?v=dOyA2YNPhg4.

Om te duiken hoef je niet per se nat te worden. Inderdaad, je kunt met een duikboot het aquatisch milieu bewonderen. Maar er bestaat ook een minder actieve manier. Eén waarbij je het milieu rond je laat evolueren en laat langskomen zonder dat je je hoeft te verplaatsen. Het voordeel van een dergelijk station ter grootte van een schoolbus is dat er geen decompressietijden zijn en dat de wetenschapper niet moet kunnen duiken. <http://aquarius.uncw.edu/>.

Even speelde ik met het idee om zoets in de Noordzee te gaan neerplanten. Het vinden van subsidies voor een wetenschappelijk project moet te doen zijn. Tot ik ontdekte dat dit het enige onderwaterstation in de wereld is dat quasi permanent bewoond wordt. Waarschijnlijk is de hoge onderhoudskosten daarvan de belangrijkste oorzaak. En nu begrijp ik ook waarom de grote tank op een diepte van meer dan 30 meter eveneens gebruikt wordt voor het trainen van astronauten. NASA heeft immers een groot budget.

Mocht je een goed idee hebben om de kosten te drukken zodat we zo'n station in België kunnen plaatsen, stuur dan een mailtje naar:

patrick.van.hoeserlande@advalvas.be. ■

PATRICK VAN HOESERLANDE